

Nic neotřese naším sebevědomím tolik jako drsná realita.
- Edward Bulwer-Lytton, spisovatel a politik

Kapitola 1

První den školy mám hrozně ráda. Všechno je nové. Nové oblečení, nové předměty, nové cíle. A možná, prostě jenom MOŽNÁ, nová láska.

Zvlášť když člověk začíná na střední naposledy. Maturitní ročník.

Ještě rychle sjedu pohledem do zrcadla, zkontroluju všechno, co jsem si na svůj poslední první den připravila, mrknu na vlasy, díkybohu přirozeně blondaté, vlnité, a pak už zavírám dveře od pokoje a sbíhám skoro tanečním krokem dolů.

Tady ale vltnu rovnou po hlavě do reality.

Hned vedle mého talíře s nápísem „Tvůj první den“ – tradice, kterou mamka dodržuje od doby, kdy jsem šla úplně prvně do školky, se zaleskne stříbrný kroužek na brožurce o plastice nosu.

Žádný ubrousek. Jenom ta brožura.

Ignoruju mamčin zkoumavý pohled. „Vážně vtipný, mami.“ Sundám kroužek a podaří se mi do brožury cvrknout ukazováčkem tak, že spadne rovnou do koše na odpadky.

Nenávidím výraz „plastika nosu“. To jako že mi udělají nos z plastiku? Že budu mít uprostřed obličeje kus plastu místo sebe sama? Brr.

Mamka s vařečkou v ruce se ke mně trochu natočí a řekne: „To je jen návrh, Sarah.“

„No ale trochu drsnej zrovna dneska. Nemohla jsi počkat aspoň do *druhého* dne školy, než s tím na mě vyrukujš?“ Napichuju omeletu z bílků, spíš se v ní teda jen šťourám, protože nemá žádnou chuť, tak hledám něco aspoň trošku opečeného.

Kousek šunky? To těžko, v tomhle domě, kde je zdravá výživa základem každodenního startu, letu i hladkého přistání. Tedy podle mamky určitě. Ach jo. Být Burkeová může někdy znamenat docela těžký chvilky.

„Chci jenom to, co se mi pro tebe zdá nejlepší. Jsi v posledním ročníku, takže už můžeš realizovat změny, o kterých jsme vždycky mluvily.“

Upustila jsem vidličku na talíř. „Ne my. Ty, mami. Nevzpomínám si, že bych žádala o právo nechat si uříznout kus nosu, kterej mám mimochodem po tobě. To, že ty jsi šla v osmnácti se svýmnosem na plastiku, neznamená, že já musím taky.“

Nutno uznat, že jsem rozhodně ani netoužila po takovém nose, jaký mám, ale už sedmnáct let se snažím, abych si na něj zvykla.

„Sarah...“ zírá na mě mamka a mozek jí zjevně jede na plné obrátky, zatímco omeleta se jí s prskáním připěká do nezdravé podoby. Ani nemusí říkat, na co myslí. *Panebože, jak asi může jít dcera Beth Burkeové v jejích stopách televizní reportérky a hlasatelky, když má nos jako chobot?*

Kývnu směrem ke kouřící pánvi. „Pálí se ti to.“

Tiše zakleje a šoupne pánev do dřezu, právě když u chodníku zastaví auto a jeho klakson oficiálně ukončí naše dohadování, podobně jako zvonek v boxerském ringu hlásí příměří. Na chvíli.

Díkybohu je tu včas. Pro tentokrát.

„To bude Kristen.“ Poslední lok pomerančového džusu, nakloním se přes pult z leštěné žuly, u kterého obvykle snídáme, dám mamce pusu na tvář. „Měj se, mami.“

„Ale, vždyť jsi nic nesnědla!“

„Není čas. Ahoj večer.“ Popadnu batoh, vyběhnu ze dveří a ještě se naposledy otočím, zrovna ve chvíli, kdy mamka loví brožuru z koše.

* * *

Do Houstonu jsme se s mamkou přistěhovaly, když jsem byla ve třetí třídě. Byla jsem malá a naivní a myslela jsem si, že můj obličej je „zvláštní“. A taky jsem si myslela, že líšit se je cool.

Hned první den školy jsem se seznámila s Kristen Gallagherovou. Kluk, co se jmenoval Beaver Collins, začal pokřikovat něco jako „Hele, Pinocchio!“ a Kristen mu za to málem utrhla ucho. Od té doby jsme nejlepší kamarádky.

Když vklouznu vedle Kristen do jejího zářivě žlutého sportáka, Fergie pje z rádia, že velký holky nebrečí. Na zadním sedadle je hozená obří igelitka s nákupem školních potřeb a pruhovaný batoh, na kterém se ještě houpe visačka s cenou.

„Já z tebe umřu!“ Natáhnu se dozadu a začnu všechno rovnat do batohu. Je mi jasné, že kdybych to neudělala, půlka toho zapadne kdovíkam. Ničí mě už jen to pomyšlení. A Kristen to ví.

Ještě kontrolní stisk rtů s čerstvě naneseným leskem před zrcátkem na stínítku, než ho zaklapne, pak se otočí na mě a usměje se, takže mám možnost vidět její nádherný obličej v plné kráse. A na ten kratičký okamžik, na zlomek vteřiny mám pocit, že ji nenávidím. Každíčkový rys jejího obličeje má perfektní tvar a proporce jak podle učebnice.

„A proč bych se s tím otravovala? Ty mi řekneš, jak jsem hrozná, ale stejně to za mě uděláš.“ Šibalsky se usměje a udělají se jí dolíčky – další plus pro její krásný obličej – a rozjede se ke škole.

Vlastně má pravdu. Sice mám tendenci ji aspoň trochu v tomhle směru drtit, jenže ji to moc nebere. Vždycky to přejde a směje se mojí chorobné pořádkumilovnosti. Ne že by z téhle mojí slabosti nic neměla. Od té doby, co se známe, jsem něco jako její dotykový organizér. Ani mě nemusí programovat, funguju automaticky.

Ona mi na oplátku zvedá náladu a sebevědomí. Nepřestává mi opakovat, že jsem osobnost. Že se svým obličejem jsem předurčena ke slávě. Dost o tom pochybuju. Zdá se mi, že budu spíš neslavně známý nosáč.

„Co mamina dneska ráno?“ Kalamitu mých prvních školních dnů, pod níž je podepsaná moje máma, dobře zná. Jako ten úplně první na střední škole. Přitáhla televizní kamery, aby zaznamenaly „první den dnešní středoškolačky“ a vydala mě jim napospas. Připadala jsem si trapně. Tak jsem si tehdy začátek střední nepředstavovala.

„Připravila mi bílkovou omeletu s počtením o plastice nosu místo šunky.“

Kristen zakroučí hlavou. „Myslím, že by dospělí měli nejdřív absolvovat nějaký testy, než se jim dovolí, aby měli děti. Co se stará? Pokud vím, jsi perfektní taková, jaká jsi.“

„Ty jsi prostě nejlepší kámoška,“ vzdychnu jen.

Kristenininy věci jsou srovnané v batohu, právě když zastavujeme před budovou s nápisem Střední škola Northwest a před ohluchnutím mě ochrání vytažení klíčku ze zapalování. Stejně mi ještě v hlavě duní Nickelback. Teda, abyste mě špatně nepochopili. Mám ráda Nickelback i tu holku za volantem, ale vražedných sto decibelů rocku v půl osmé ráno je na mě moc.

„Jsi připravená?“ ptá se s rukou na klíce dveří.

Divila by se, kdybych neodpověděla „na všechno“, protože právě tak to slyší den co den už čtyři roky, stejně jako já od ní.

Pro někoho, jako jsem já, má první den školy dvě dost odlišné stránky. Ano, mám ho ráda, jenže taky to znamená, že před školou potkám moře prváků, kteří mě ještě nikdy neviděli.

Přesněji řečeno, neviděli můj nos.

Těsně vedle sebe zdoláme s Kristen dvacet jedna schodů, které vedou k hlavnímu vchodu. Důležitě po nich stoupáme asi jako budoucí prezident k předvolebnímu projevu, ruku zdviženou k lehkému mávání na pozdrav kamarádkám, usmíváme se na všechny strany, sem tam na někoho zavoláme. Kdyby tam někdo měl malé dítě, sklouby bychom se k polibku.

A pak to přijde. Nevyhnutelně. To, z čeho mám hrůzu, když myslím na první školní den. Začne to šepotem, který přechází v hihňání, tlumené hovory a pošťuchování ve skupinkách. Když stoupám na poslední schod, srdce mi bije jako zvon, nebo spíš jako sbíječka, která mnou otřásá.

„Jdeme na to,“ zasykne Kristen se spikleneckým mrknutím. Stejně jako ona se zastavím a otočím čelem ke všem lidem, co blbnou a postávají na schodech.

„Všichni k zemi! Začne funět!“ křičí Kristen a zakrývá si teatrálně hlavu.

A všichni se opravdu rychle přikrčí a zakrývají si hlavu rukama.

Jenom McGinty ne. Ve škole pracuje jako studijní poradce a od chvíle, kdy jsem do Northwestu přišla, se snaží vystupovat jako můj kamarád. Zatím jsem ho vřdycky ignorovala, protože jsem přesvědčená, že jsem pro něj prostě jen případ, který by rád rozebral v nějakém psychologickém časopise. Teď ale stojí dole pod schody, ruce se zdviženými palci vysoko nad hlavou a usmívá se na mě. Nemůžu si pomoci a taky se na něj usměju.

Kristen proti mně natáhne zdviženou ruku s dlaní zalomenou zpět, jako by mě chtěla zastavit.

„Děláme si srandu!“ vykřiknu co nejhlasitěji, zamávám na lehce zkoprnělé studenty a pak už vcházíme do budovy. Za sebou zaslachnu smích a potlesk.

* * *

Letos chodím s Kristen společně jenom na tři předměty: žurnalistiku, hudebku a tělocvik. I když jsem ji přesvědčovala, že pro přijetí na vysokou se budou hodit náročnější věci, spokojila se s lehčí úrovní. Já jdu letos na fyziku pro pokročilé, ona na úvod do geologie. Taky jsem se zapsala na trigonometrii, zatímco ona bude mít leháro na základech matematiky.

Třetí hodinu mám dneska žurnalistiku a tam už vidím Kristen, jak na mě mává z našeho stálého místa v pravém rohu vzadu. Natáhla si nohy na sedátko před sebou, aby si pro sebe zabrala větší prostor. Já vím, že je někdy trochu nafoukaná a chová se povýšeně, ale stejně ji mám ráda.

Když se sunu na svoje místo vedle ní, to pitomé sedátko mě hrozně zastudí a ještě mi přiskřípne džíny. Staré školní lavice mě pěkně štvu! „Jak bylo?“ ptám se.

„Řekla bych, že dobrý. Letos tím snadno propluju.“ A Kristen napodobí rukou rybu, jako by kličkovala mezi vlnami.

„A to ti vyhovuje?“ Ani nevím, proč se ptám, když odpověď znám předem.

„Vyhovuje? Modlila jsem se za to! Poslední rok si chci hlavně užít. Kdy ty si dáš oddech a pořádně se odvážeš?“

„Až dodělám vysokou.“ Už jsem si všechno naplánovala. Po

promoci si najdu práci, která mě bude bavit, a taky byt v Dallasu. To bude nádhera! Budu volná a třeba i trochu střelená, prostě si budu užívat. Ale do té doby budu dřít jako mezek.

A přesně v ten okamžik se můj nalinkovaný a spořádaný život rozsypal jako domeček z karet.

Šum ve třídě najednou utichl. Ve dveřích stojí ten nejsenzáčnejší kluk, jakého jsem kdy viděla. Frajersky zastřižené zlatohnědé vlasy, postava jak z filmu. Celá třída jako by zkameněla, ten kluk kouká do rozvrhu v ruce a porovnává číslo na dveřích se svým papírem.

Za hrobového ticha by se daly číst myšlenky skoro všech holek.

Prosím, ať patří sem.

Prosím, ať si mě vybere a vezme mě na ples.

Prosím, ať se do mě zamiluje.

A všech kluků.

Doufám, že hraje fotbal.

Doufám, že hraje baseball.

Doufám, že má holku a tu mou nechá na pokoji.

Když pak ten kluk vzhledne a zjistí, že všichni civí jeho směrem, otočí se za sebe, aby zjistil, na co zírají. Protože tam nic není, uvědomí si, že středem pozornosti je on, a zasměje se. Objeví se jeho poněkud nedokonalé zuby a právě tak akorát naruší vzhled příliš perfektního hezouna. Vyjde ze mě obdivný povzdech.

Kristen se natáhne po mé ruce, stiskne ji a zašeptá: „Ten je božskej! Nejspíš jsem se zamilovala...“

Vím přesně, jak se cítí. Právě tohle teď zažívá každá holka ze třídy a já taky.

A pak najednou, jako mávnutím kouzelné hůlky, je třída zase v normálu. Skupina roztleskávaček mává, aby upoutala jeho pozornost, ale vedle Kristen nemá šanci nikdo.

Vyklouzne ze svého místa, postaví se, dlouhé blond vlasy má vyžehlené do rovna, pohodí hlavou, aby je shrnula dozadu. Pak vykročí ke dveřím na svých úžasně dlouhých, krásně opálených nohou. Beze slova se spolu nesou zpět, ruku v ruce, jako by přicházel král a královna, až k volnému místu před ní.

„Vítej v Northwestu,“ zachraptí Kristen zvláště zastřeným hla-

sem, jakým nikdy dřív nemluvila. Jako když přede kočka. Kde se tohle naučila? „Já jsem Kristen Gallagherová a to je moje nejlepší kamarádka, Sarah Burkeová.“

On jen pokývne a kouká na Kristen s úsměvem, který mi připadá zamilovaný.

„Rockford Conway. Všichni mi říkají Rock.“

V tu chvíli zatoužím, aby kolem nás byla zeď, která by vymezovala co nejtěsnější prostor, a já bych na Rockovi musela být nalepená. Ale on už se otáčí, aby se se mnou seznámil. Prohlíží si mě. Jeho pohled se zarazí u nejobvyklejšího místa na mém obličeji.

Ne u mých úžasně modrých očí.

Ne u plných rtů.

Také ne u mé docela hezké malé brady.

Jeho pohled zamrzl uprostřed mého obličeje.

Na mém nose.

Pod jeho upřeným pohledem celá rudnu. Nepochybně odhaduje kvality mého zobáku, které já už ocenit umím. No, „ocenit“ se asi říct nedá. Ceníme si výtvarného umění nebo klasické hudby. Jenže můj nos je něčemu takovému na hony vzdálen.

Až doteď rozhodně byl.

Přesně v téhle vteřině bych dala nevímco za to, kdybych seděla v čekárně plastického chirurga a prohlížela si fotky „před“, nad nimiž bych plánovala tu zatracenou plastiku nosu.

„Ahoj, Rocku,“ říkám a podávám mu ruku. Jen ať už přestane koukat na tu mou kolosální vadu.

Jako by se potřesení rukou rovnalo zatřesení spáčem. Jako by se probíral ze zlého snu. Podívá se mi do očí a usměje se. Znáte ten pocit, že se s někým bezvadně shodnete od prvního okamžiku? Přesně to cítím, když si koukáme do očí. Má v očích něhu, porozumění, zdá se mi, jako bychom se znali dávno. Vlastně mám pocit, že mi očima říká, „jsi jedinečná a krásná“. Jasně, psycholog nejsem. Ani žádné medium, které umí předávat duchovní poselství. Je to jen můj výklad. Vytoužený.

Jeho ruka úplně schová moji a mým tělem projede náboj rovnou až do břicha. Do naší školy chodí asi tisícovka lidí, kluků je

zhruba polovina. Setkání ani s jediným z nich mě ale nikdy takhle nesebralo. Zatím vážně nikdy. Přerušení kontaktu, když mou ruku pustí, mi málem způsobí smrt. Hrozně se musím snažit, abych vypadala normálně, protože sbíječka ve mně jede naplno a zřejmě pojede i přesčas.

„Odkud jsi, Rocku?“ ptá se Kristen a naklání se k němu. Je to součást její oblíbené hry „náklon a pohled“. Holka se nakloní, kluk jí sjede pohledem na prsa. V duchu jáším, protože Rock nezapadl do své role. Dál se jí dívá přímo do obličeje.

„Z Atlanty.“

Zamrzla jsem na místě, jen pozoruju Kristen, jak se snaží udržet jeho pozornost. Zatímco ona mluví, já jsem ztratila řeč, což se mi většinou nestává. Bohužel jsem ji tuhle neposlouchala, když mi líčila jakýsi článek z časopisu, ve kterém byly rady, jak si udržet pozornost nějakého kluka. Teď by se mi to hodilo.

Tak sakra mluv!

„Mm, Jižan,“ protáhne Kristen a nakloní se k němu ještě blíž, takže prsa má tak sotva deset centimetrů od jeho obličeje.

„A kdy jste se přistěhovali sem?“ nacházím konečně slova, i když svůj hlas skoro nepoznávám. Zní pisklavě, jako by mluvilo dítě. No, výborně. Naprosto příznačné! Kristen mluví a zní jako lvice a já jako nastydlý žabák.

„Před pár týdny. Můj otec je odborník přes ropu a plyn. Řekl bych, že v tomhle odvětví vedou všechny cesty do Houstonu, nebo ne?“

„Rozhodně,“ přitakává Kristen.

Ale děje se něco neobvyklého. Přestože Kristenina prsa nelze přehlédnout, jelikož se Rocka téměř dotýkají, on si jich nevšímá a dívá se na mě.

Jako kdyby Kristen nic neřekla.

Jako kdyby ho zajímalo hlavně, co řeknu já.

Jako kdyby...

Nakřáplý hlas Freelové mě bezcitně vytrhne z úvah. Profesorka Freelová neměla takový hlas vždycky, ale díky věčnému překřikování neukázněných studentů dospěl do téhle nepříjemné podoby. „Vítám vás v novém školním roce, mládeži. Tak tedy začínáme.“

Kristen zapadne zpátky a usadí se na svém místě. S úlevou si odfoukne a setřese napětí, poprvé za uplynulých pět minut.

Rock se usměje, a než se otočí dopředu k tabuli, věnuje mi ještě jeden nadějně dlouhý pohled. Jako kdyby naznačoval, že budeme později v našem povídání pokračovat.

Jasně.

To těžko.